

Matija Vuica i Jurica Popović 30 godina benda obilježiti će albumom i filmom

— Povratak electro-popa —

Zaplešimo uz trotakt

Trotakt projekt, multimedijalni bend iz Metkovića, iz kojeg je nastala Gracia, **kombinacijom pop-rocka, videa, mode i fotografije** bio je ispred svog vremena

tekst BARBARA IVEZIĆ foto MARIO STRMOTIĆ

Svoj prvi nastup, održan na Dan republike 29. studenoga 1981. u gostionici Ive Glave u Metkoviću, glazbeni sastav Trotakt projekt odlučio je proslaviti u velikom stilu. Bend koji je 80-ih godina prošlog stoljeća proglašen najvećom nadom jugoslavenske rock scene, obasipan hvalospjevima "Poletovih" glazbenih kritičara, ali u jednakoj mjeri obožavan i od publike, nakon punih trideset godina nastupit će u Metkoviću, gradu iz kojeg je sve i poteklo. U tamošnjoj diskoteci Adrenalin 15. kolovoza Trotakt projekt izvest će svoje stare hitove poput "Rolane", "Zaplešimo", "Pokreni me", "Vozit ćemo se večeras", ali i prikazati dokumentarni film "Trotakt slikopis" nastao od starih televizijskih zapisa, snimki Šime Strikomana, ali i izjava značajnih ljudi tog vremena poput Siniše Škarice, Bojana Muščeta, Bore Kokana, Ivana Pika Stančića, Saše Lošića i drugih. Osim rođendanske proslave, izdavačka kuća osnivača benda Trotakt projekt Jurice Popovića i Matije Vuice - Magic Music - u suradnji s Croatia Recordsom, objavit će i dvostruki CD i DVD "RIP - Repriza izgubljene priče", na kojem će biti sve njihove pjesme, arhivske snimke i spotovi, a redatelj je Ivan Marević, metkovački glumac s londonskom adresom.

"Najprije smo namjeravali obilježiti godišnjicu, potom objaviti snimke koje nikada nismo objavili, a onda je, od materijala snimljenog na nekadašnjem Radio Zagrebu, HTV-ovoj emisiji 'Nedjeljno popodne' i stripova pridruženog čla-

na našeg benda, akademskog slikara Tea Vučkovića, nastao i dokumentarni film", kaže Matija Vuica.

MULTIMEDIJALNI SASTAV TROTAKT projekt nastao je 1980. godine u Metkoviću. Pjesme koje su uvježbavali u tamošnjem rukometnom klubu, đlačkom domu, privatnim kućama i vinogradima, snimljene na kazeti, poslali su na YURM, Jugoslavenski rock moment. To je bio festival najboljih novih sastava u bivšoj državi, plasirali su se u finale te na Badnjak, 24. prosinca 1982., u zagrebačkom klubu Kulušić pobijedili. Koncert je pratila i modna revija pjevačice benda Matije Vuice koja se tada, kako kaže, tek poigravala s modom.

Haljinu koju sam dizajnirala za nastup u Kulušiću i za moju prvu reviju odijenut ću za koncert u Metkoviću

"U jednoj od prostorija u kojoj smo vježbali bila je hrpa starih plahti koje sam obojila i od njih sašila košulje za članove benda. U Beogradu, gdje sam otputovala u posjet prijateljici koja je tamo studirala, kod jednog starog obrtnika kupila sam svilu tkanu na tkalačkom stanu i od nje napravila haljinu za svoj nastup u Kulušiću ▶

Modni neoromantizam grupe Trotakt projekt

te za svoju prvu reviju koja je pratila taj koncert. U toj istoj haljini nastupit ću i sada u Metkoviću", kaže Matija Vuica.

NAKON POBJEDE NA YURM-U, gdje su se susreli sa značajnim imenima tadašnje glazbene scene poput grupa U škripcu, Xenia, Animatori, Katarina II, Trotakt projekt nastupio je na Zagrebačkom bienalu u tadašnjem "Moši Pijadi", na kojem su prvi put zaradili ozbiljan novac i privukli pažnju javnosti grada iz kojeg dolaze. "Pored nekoliko bendova iz tadašnje Juge, nastupili smo s velikim imenima poput Anti-Nowhere Leaguea iz Londona i Hallucination Companyja, benda pokojnog pjevača Falca iz Beča. Na plakatima oblijepljenim po Zagrebu 1982. za taj nastup pisalo je "London - Beč - Metković". U bivšoj državi za taj grad nije se znalo; nije bilo poznatih sportaša ni političara. Do Zagreba se putovalo 12 sati. Ljudi su se pitali tko su ti gorštaci koji se have glazbom. Ali mi smo silno htjeli biti bend iz Metkovića. Kako sam pratio tadašnju britansku glazbenu scenu, primijetio sam da je dosta grupa koje su u to vrijeme radile pomaknute stvari dolazilo iz manjih gradova poput Sheffielda, Manchester, Liverpoola. Ali u odnosu na naše provincije, to su bili velegradi", kaže Jurica Popović, autor tekstova i glazbe Trotakt projekta.

ZARAĐENI NOVAC, tadašnjih 3000 dinara, pretvorio se u anegdotu koje se rado sjećaju. "Sretni i zadovoljni sjeli smo u vlak, računajući da imamo lovu koja će pokriti izdavanje našeg prvog albuma. U Splitu smo se probudili i shvatili da je kožnata torbica u kojoj smo držali zarađeni honorar nestala. Uvjerena sam da nas je pokrao čovjek koji je prodavao pića u vlaku", kaže Matija Vuica. Album, iako su imali osam pjesama snimljenih o vlastitom trošku u splitskom studiju Tetrapak, nikada nisu objavili. U tadašnjem Jugotonu su smatrali da pjesme nisu komercijalne i da se trebaju više približiti pop glazbi, što su kasnije i napravili s grupom Gracia.

"Mi smo bili multimedijalni band, uz glazbu nas je zanimao video, strip, moda. Nedostajao nam je internet i današnja tehnologija da bismo se u potpunosti mogli prezentirati publici", kaže Jure Popović, koji je još kao srednjoškolar bio DJ u splitskim kafićima. "Bili smo jedan od prvih bendova koji su u svoju glazbu uvodili sampleve. Tehnologija u to vrijeme nije bila dostupna kao danas. Mi smo se zapravo igrali s ritam mašinom i to kasnije nadosnimavali."

U VRIJEME NASTANKA BENDA Matija Vuica, tada 19-godišnja studentica vanjske trgovine na zagrebačkom Ekonomskom fakultetu, započela je i svoja prva koketiranja s modom. "Skupljala sam stvari po Hreliću, prekrojavala ih i radila performanse. To nije bila moda u današnjem smislu. Cure koje su nosile moje kreacije skupljala sam doslovce po cesti, na mjestima na kojima smo se tada okupljali kao što su Kavkaz, Zvečka. Svoje kolekcije izlagala sam u tada još neizgrađenoj Slobodini, Centru za kulturu Remetinec, Tvornici olovaka Zagreb", kaže Matija Vuica koja je danas jedna od najpoznatijih hrvatskih modnih dizajnerica. Ispred Zvečke srela je i zanimljivog lika koji je, kaže, bio maksimalno našminkan i dotjeran. Tada još srednjoškolar, a danas priznatog modnog dizajnera i kostimografa Alana Hranitelja koji već niz godina živi i radi u Ljubljani, uspjela je nagovoriti da joj postane model. "Odmah smo se prepoznali jer ja sam, kao i on, bila hodajući eksponat. Sve što bi mi palo na pamet, poput perike, zlatne brokatne jakne, gomile nakita, stavljala bih na sebe. Alan Hranitelj bio je jedini muškarac koji je pristao sudjelovati u mojim modnim performansima. Kasnije mi je pokazao svoje modne skice i ugodno me iznenadio", kaže Matija Vuica.

Iako se bend Trotakt projekt nikada službeno ni nije razišao, već je njihovom polaganom odumiranju najviše kumovao odlazak članova na odsluženje vojnog roka u tadašnju JNA, Jurica Popović i Matija Vuica ne opterećuju se svojim velikim comebackom. "Velike i lijepe trenutke trebamo pamtit, a Trotakt Projekt jedan je od njih."

U drugoj polovici osamdesetih jedna od najprofitabilnijih investicija diskografske kuće Jugoton bila je sarajevska folk'n'roll grupa Nervozni poštar. Osebnijom mješavinom hard rock riffova ala ZZ Top, narodnjačkog zavijanja i bosanskog humora privukla je široke mase u gotovo svim krajevima bivše države, pa je ukupna tiraža pet albuma uoči rata premašila milijun primjeraka. Nervozni poštar je istodobno stekao golemu popularnost među folk publikom i neobičan kulturni status u nekim alter-rock krugovima. Dvadesetak godina kasnije ovaj kult je obnovljen na marginama zagrebačke alternativne scene. Fascinirani starijima hitovima Nervoznog pošlara, punkeri iz Močvare predvođeni budućim novinarom HTV-a Tomislavom Kalousekom osnovali su grupu Brkovi. Sve što su uspjeli izvesti na prvim nastupima zvučalo je kao tanka podloga za rakijom natopljeni privatni tulum, ali to ih nije nimalo obeshrabilo, možda samo usporilo za koju godinu. Kad im se priključio pjevač Vedran Pešar alias Shamso 69, dobili su

Osim Jinxa, u glazbenom vrhu više nema benda koji nije koketirao s narodnjacima

Najširi izbor stranih i domaćih časopisa i tiskovine

EL TOCORORO

Gajeva 6, Zagreb
Radno vrijeme: 07-23